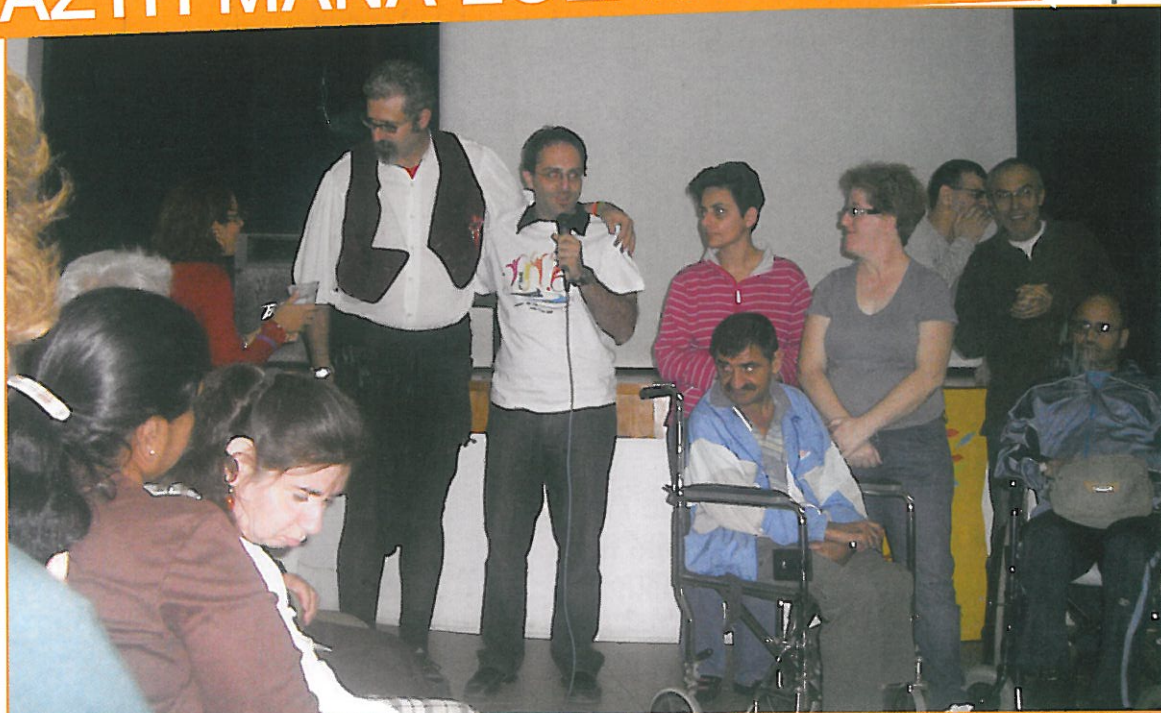

ΜΕΡΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΜΙΑ ΑΚΟΥΡΑΣΤΗ ΜΑΝΑ-ΕΘΕΛΟΝΤΡΙΑ

Εθελοντισμός και μητρική φροντίδα, έννοια για τη δύσκολη ζωή παιδιών με νοητική στέρση ή αναπηρίες. Που δεν μένουν πάντα παιδιά. Που μεγαλώνουν με γονείς που ζουν το δικό τους δράμα. Που μοιράζονται με αδέρφια τους χαρές και λύπες με το δικό τους τρόπο, με τη ζωή τους γεμάτη λύπη μα και αγάπη πρωτόγνωρη.

Η Χριστίνα γεννήθηκε το Δεκέμβριο του 1973 με νοητική στέρση αλλά και αδυναμία να κάνει ένα βήμα, μέχρι σήμερα πρέπει να την κρατούν για να βαδίσει. Οι καιροί δύσκολοι, βοήθεια οργανωμένη δεν υπήρχε, η κατάσταση στην Κύπρο στον τομέα της ιατρικής ήταν πολύ πίσω, σ'ότι αφορά τα προβλήματα αυτά. Η Μέρσια εργάζεται κι η μητέρα της αναλαμβάνει όπως μπορεί το φορτίο αφήνοντας τη δουλειά της. Παρά τις προσπάθειες να βρεθεί ένας οργανισμός να τη δεχτεί, ως τα επτά της χρόνια η Χριστίνα μένει στο σπίτι κι ως τώρα χρειάζεται εικοσιτετράωρη φροντίδα. Κάποιοι γονείς ιδρύουν τον Σύνδεσμο και το Κέντρο Σπαστικών Παιδιών στον Άγιο Παύλο, που τώρα ονομάζεται Ανεμώνη. Πριν τριάντα δύο χρόνια, σε συνθήκες πολύ δύσκολες αφού είχε προηγηθεί κι η εισβολή. Γεννιούνται άλλα δυο παιδιά, κι η Χριστίνα πρέπει στα δεκατέσσερά της χρόνια να φύγει από το κέντρο. Μεταφέρεται στην Ειδική Σχολή Ευαγγελισμός κι εκεί τα πράγματα είναι ακόμα πιο δύσκολα, αφού γίνονταν δεκάτá παιδιά που δεν είχαν κινητικά προβλήματα κι η μικρή δεν περπατούσε. Ταξιδεύουν στην Αμερική για κάποιες εγχειρήσεις χωρίς σπουδαία αποτελέσματα. Κι ο

αγώνας συνεχίζεται, ο σύζυγος βοηθά πάρα πολύ, όπως λέει η Μέρσια, στηρίζουν ο ένας τον άλλο, κάτι αξιοσημείωτο αφού πολλά ζευγάρια φτάνουν στο χωρισμό, μη αντέχοντας να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα ολόκληρης ζωής, όχι μιας στιγμής, ή ενός διαστήματος.

Στην ερώτηση πώς το κατόρθωσαν, η Μέρσια απαντά ότι ήταν πολύ δύσκολο, αλλά τους έδωσε δύναμη η φράση που έγινε μόνιμη στα χείλη τους: 'είναι παιδί μας'. Η Μέρσια διαπιστώνει σημαντική βελτίωση στον τομέα του εθελοντισμού αλλά τονίζει ότι μπορούν να γίνουν πολλά ακόμα. Από το 1993 εντάχθηκε στο κίνημα 'Πίστη και φως Κύπρου' μια οργάνωση που στηρίζει άτομα με ειδικές ανάγκες και τις οικογένειές τους. Η οργάνωση είναι παγκόσμια, ιδρύθηκε από καθολικούς αλλά σήμερα έχουν ενταχθεί σ' αυτήν ορθόδοξοι και

άτομα από άλλα θρησκευόμενα. Μια φορά τον μήνα, μας λέει, άτομα με προβλήματα, γονείς και φίλοι συναντιούνται για συντροφιά, φαγητό και η χαρά που παίρνουν είναι μεγάλη. Έχουν ταξιδέψει στη Γαλλία, Ιταλία, Ελλάδα για συναντήσεις με άτομα που έχουν παρόμοια προβλήματα. Ο αγώνας συνεχίζεται 39 χρόνια και η μόνη έννοια των γονιών είναι τι θα γίνει όταν εκείνοι φύγουν. 'Πρέπει', τονίζει η Μέρσια 'το κράτος να στηρίξει πραγματικά τα άτομα αυτά. Το επίδομα είναι μια βοήθεια αλλά τα έξοδα για φυσιοθεραπεία, λογοθεραπεία, γιατρούς, είναι μεγάλα'. Το Ινστιτούτο Γενετικής φιλοξενεί άτομα με μωπάθεια και μια φορά την εβδομάδα δύο εθελόντριες του Συνδέσμου επισκέπτονται και είναι μια επικοινωνία που τους δίνει πολλή χαρά. Ακόμα, μια ομάδα εθελοντριών του Χριστιανικού Συνδέσμου της εκκλησίας του Αγίου Γεωργίου στον Άγιο Δομέτιο προσπαθεί να βοηθήσει όσο μπορεί αλλά οι καταστάσεις τώρα πια στον τόπο μας είναι πολύ δύσκολες. Και τα άτομα με νοητική στέρση και κινητικά προβλήματα έχουν μεγάλες ανάγκες.

Ρωτάμε τη Μέρσια τι σημαίνει να είσαι εθελοντής και μάλιστα σε άτομα με τόσο μεγάλα προβλήματα. Μας απαντά: 'Παίρνεις πάρα πολλά, εσύ δίνεις ένα χαμόγελο, μια αγκαλιά και την ίδια στιγμή γεμίζει η ψυχή σου με συναισθήματα που δεν περιγράφονται. Και αυτά μπορεί να τα νιώσει ο καθένας προσφέροντας λίγο χρόνο και διάθεση ανθρώπινης επικοινωνίας.

Α.Γ.Π

